

Arrest

nr. 58 164 van 21 maart 2011
in de zaken RvV X/ II en X/ II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en, in de zaak X, tevens handelend als wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

en

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en, in de zaak X, tevens handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 24 januari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, loco advocaat S. BENKHELIFA, en advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat F. LANDUYT, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 12 oktober 2010 het Rijk binnenkwamen, dienden op 13 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd op 14 oktober 2010 vastgesteld dat verzoeker op 23 oktober 2007 reeds in Italië werd aangetroffen.

1.3. Verweerder verzocht op 22 oktober 2010 de Italiaanse autoriteiten, gelet op de artikelen 14 en 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker en de overname van verzoekster.

1.5. Verweerder deelde op 23 december 2010 aan de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, gelet op de artikelen 18.1 en 20.1.b van de verordening 343/2003/EG, geacht werden het terugnameverzoek en het overnameverzoek te aanvaarden, nu zij nalieten tijdig op deze verzoeken te antwoorden.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 december 2010 tevens ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 december 2010, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (A. M.)

(...)

van nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 12.10.2010 in België te zijn aangekomen en heeft op 13.10.2010 het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Kandahar in 1983.

Uit het Eurodacverslag van 14.10.2010 blijkt dat betrokkene in Italië asiel heeft aangevraagd en Italië is op datum van 06.11.2010 verantwoordelijk geworden voor de terugname van betrokkene. De Italiaanse autoriteiten werden hiervan op de hoogte gebracht door middel van een Tacit-agreement op 23.12.2010. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.10.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België was.

Betrokkene verklaarde dat hij nooit in een ander land asiel had aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 14.10.2010. Betrokkene verklaarde daarop dat hij drie of vier jaar geleden in Italië was maar dat hij terugkeerde met IOM. Betrokkene verklaarde dat hij eerst ongeveer vier maanden verbleef bij zijn broer (A. H.) die in Italië erkend zou zijn. Betrokkene stelde vervolgens dat hij een interview kreeg maar dat hij vertrok voor er een beslissing was en dat hij na ongeveer vier maanden met IOM terugkeerde naar Afghanistan via Dubai naar Kabul. Betrokkene kan hier geen documenten van neerleggen aangezien hij deze allemaal vernietigd zou hebben in Kandahar. Volgens betrokkenes verklaringen zou hij vervolgens in Afghanistan gebleven zijn tot 21.08.2010. Op dat moment zou hij Kandahar verlaten hebben richting Nimroz waar hij vijf dagen verbleef om vervolgens naar Qom in Iran te reizen waar hij vijftien dagen verbleef. Vervolgens zou hij naar Uromieh in Iran getrokken zijn om vervolgens per auto, te voet en te paard verder te reizen naar Istanbul in Turkije. Daar zou hij ongeveer zeventien dagen verbleven hebben. Per bestelwagen en te voet zou hij vervolgens naar Griekenland gereisd zijn waar hij zeventien dagen in een kelder verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per boot naar Italië gereisd zijn en vanuit Italië met de auto naar Frankrijk. Daar zou hij één nacht op een onbekende plaats geslapen hebben en vervolgens met de wagen naar verder naar België gereisd zijn waar hij op 12.10.2010 zou zijn aangekomen en op 13.10.2010 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het positieve Eurodacverslag van 14.10.2010 voor betrokkene waaruit blijkt dat hij in Italië op 23.10.2007 asiel heeft gevraagd werd op 22.10.2010 een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr.

343/2003 van 18.02.2003. Op 06.11.2010 hadden de Belgische autoriteiten voor betrokkene echtgenoot nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art. 20§1b van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20§1c van de Dublin-II-Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van betrokkene echtgenoot. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 23.12.2010. Italië is hierdoor verantwoordelijk geworden voor de behandeling van betrokkene asielaanvraag.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot betrokkene verklaarde terugkeer van Italië naar Afghanistan dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene stelde dat hij dat vanuit Italië via IOM naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd nog voor hij een beslissing kreeg inzake zijn asielaanvraag in Italië (DVZ, vraag 14). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaarde terugkeer via IOM niet het minste begin van bewijs kan voorleggen. Betrokkene verklaarde terzake dat hij alle bewijzen daarvan in Kandahar vernietigd heeft (DVZ, vraag 14) en dat hij naar Afghanistan terugkeerde omdat zijn vrouw nog in Afghanistan was (DVZ, vraag 15). Op 21.08.2010 zou hij Afghanistan dan opnieuw verlaten hebben richting België (OVZ, vraag 14). Op 17.12.2010 meldde meester Landuyt Freddy zijn tussenkomst (tussenkomst Meester Landuyt Freddy). In zijn tussenkomst stelt meester Landuyt dat er geen aanleiding is om de overname te vragen aan Italië en dat België verantwoordelijk is om het dossier te behandelen. Meester Landuyt stelt dat het effectief zo is dat het echtpaar in 2006 asiel heeft aangevraagd in Italië maar dat ze na vier maanden zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat dit geregeld werd door mevrouw Sylvia Spinoso die voor IOM zou werken. Meester Landuyt stelt dat ze na hun terugkeer naar Afghanistan in 2006 niet meer Europa zijn gekomen tot zij jaren later naar België gekomen zijn om hier asiel te vragen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene, de tussenkomst van Meester Landuyt en de aanwezige documentatie in het dossier van betrokkene (Eurodacverslag van 14.10.2010) dient te worden opgemerkt dat deze elkaar op cruciale punten tegenspreken. Zo stelt Meester Landuyt dat het echtpaar in 2006 inderdaad asiel aanvraag in Italië maar na vier maanden via IOM terugkeerde naar Afghanistan en dat zij pas terug naar Europa kwamen op het moment dat zij naar België kwamen om hier asiel aan te vragen. Uit het Eurodacverslag van 14.10.2010 blijkt echter dat de vingerafdrukken van betrokkene op 23.10.2007 genomen werden in Venezia, Italië. Dat betrokkene dus na hun asielaanvraag in Italië na vier maanden teruggekeerd zouden zijn naar Afghanistan en sindsdien niet meer in Europa geweest zouden zijn met uitzondering van die keer dat ze naar België reisden om hier asiel aan te vragen op 13.10.2010 is dan ook weinig aannemelijk. Zeker aangezien de vingerafdrukken van betrokkene genomen werden op 23.10.2007 terwijl betrokkene in 2006 reeds zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Zelfs indien betrokkene pas op de laatste dag van december 2006 (in casu 31.12.2006) asiel zouden hebben aangevraagd in Italië is dit op geen enkele wijze in overeenstemming te brengen met het nemen van de vingerafdrukken van betrokkene op 23.10.2007 aangezien ze volgens de verklaringen van betrokkene advocaat en hemzelf pas in 2010 terug uit Afghanistan zouden zijn vertrokken richting België. Bovendien stelde betrokkene dat zijn verklaarde terugkeer naar Afghanistan samen hing met het feit dat zijn vrouw nog in Afghanistan verbleef (DVZ, vraag 15) terwijl Meester Landuyt verklaarde dat het "echtpaar" in 2006 in Italië asiel

aanvraag en dat "ze" na vier maanden zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen laten niet toe nog enig geloof te hechten aan de verklaringen van een terugkeer naar Afghanistan via IOM. Bovendien kan betrokkene of zijn advocaat niet het minste begin van bewijs van deze terugkeer neerleggen aangezien alles vernietigd zou zijn in Khandahar. Het doorgeven van een e-mail-adres van een persoon die voor IOM zou werken kan bovendien niet als bewijs beschouwd worden van een terugkeer. Als betrokkene of zijn advocaat verklaringen aflegt dat hij zou zijn teruggekeerd door tussenkomst van organisatie X of Y dan is het bovendien aan betrokkene of zijn advocaat om de bewijzen dat hij zou zijn teruggekeerd door tussenkomst van X of Y aan te brengen en niet aan de Belgische overheid. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het niet is omdat een "terugkeer geregeld is", dat men ook effectief is teruggekeerd. Éénieder kan immers een terugkeer "laten regelen" zonder effectief van deze "regeling" gebruik te maken. De verklaringen van betrokkene en zijn advocaat Meester Landuyt dat hij het grondgebied van de Dublin-staten verlaten zou hebben en pas in 2010 Europa opnieuw zou zijn binnengereisd is dan ook op geen enkele wijze bewezen. Betrokkene legt weliswaar een Taskara neer die zou zijn uitgegeven op 02.06.2009 door de hoofddirectie van de bevolkingsregistratie in Kandahar, maar het neerleggen van een dergelijk document toont evenmin aan dat men op het moment dat het werd uitgegeven in Afghanistan zou hebben verbleven of dat men het grondgebied van de Dublin-staten na de asielaanvraag in Italië voor meer dan drie maanden zou hebben verlaten. De verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene blijft op basis van de Tacit-agreement van 23.12.2010 dan ook toebehoren aan Italië.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat er geen specifieke reden is om in België asiel aan te vragen en dat de smokkelaar hem naar hier bracht (DVZ, vraag 25).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene geen familieleden in België te hebben (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat zijn broer (A. H.) in Miraporta (Italië) zou verblijven (DVZ, vraag 17). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7 of art 15. van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 26). Er zijn derhalve geen concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig die er op zouden kunnen wijzen dat betrokkene niet in staat zou zijn om naar Italië te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op

grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c, artikel 10§1 b en artikel 20§1 c van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 december 2010, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (A. S.)

(...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 12.10.2010 in België te zijn aangekomen en heeft op 13.10.2010 het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Kandahar in 1988.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 20.10.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België was en dat zij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat zij op 12.08.2010 uit Kandahar vertrok richting Iran. In Iran zou ze een vijftiental dagen verbleven hebben alvorens verder te reizen naar Istanbul in Turkije waar ze gedurende ongeveer zeventien dagen verbleven zou hebben. Vanuit Turkije zou ze vervolgens met de auto naar Griekenland getrokken zijn om vervolgens per boot van Griekenland naar Italië te reizen en vervolgens per auto vanuit Italië via Frankrijk naar België te reizen waar ze op 12.10.2010 zou zijn aangekomen één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene kan in het kader van haar asielpcedure geen enkel document neerleggen om haar identiteit te staven.

Rekening houdende met het positieve Eurodacverslag van betrokkenes verklaarde partner (A. M.) (...) met wie zij een kind zou hebben, werd voor betrokkenes verklaarde partner op 22.10.2010 een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Op 06.11.2010 hadden de Belgische autoriteiten voor betrokkenes echtgenoot nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschredendie bepaald wordt in art. 20§1b van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20§1c van de Dublin-II-Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van betrokkenes echtgenoot. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 23.12.2010.

Gezien het terugnameverzoek voor betrokkenes verklaarde partner en teneinde de eenheid van het gezin te bewaren werd op 22.10.2010 voor betrokkene en haar minderjarige zoon (A. S.) (°2005) een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art 14 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003. Op 23.12.2010 hadden de Belgische autoriteiten geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18 §1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18 § 7 van de Dublin-II Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige zoon (A. S.)(°2005). Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 23.12.2010. Italië is hierdoor verantwoordelijk geworden voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Van Landuyt van 17.12.2010 dient het volgende te worden opgemerkt. Meester van Landuyt stelt dat er geen aanleiding is om de overname te vragen aan Italië en dat België verantwoordelijk is om het dossier te behandelen. Meester Landuyt stelt dat het effectief zo is dat het echtpaar in 2006 asiel heeft aangevraagd in Italië maar dat ze na vier maanden zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat dit geregeld werd door mevrouw Sylvia Spinoso die voor IOM

zou werken. Meester Landuyt stelt dat ze na hun terugkeer naar Afghanistan in 2006 niet meer in Europa zijn gekomen tot zij jaren later naar België gekomen zijn om hier asiel te vragen. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Landuyt en de verklaringen van betrokkene dient te worden opgemerkt dat deze elkaar op cruciale punten tegenspreken. Zo stelt Meester Landuyt dat "het echtpaar" in 2006 inderdaad asiel aanvraag in Italië maar na vier maanden via IOM terugkeerde naar Afghanistan en dat zij pas terug naar Europa kwamen op het moment dat zij naar België kwamen om hier asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor voor de DVZ echter dat dit haar eerste asielaanvraag was en dat ze eerder nooit ergens asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 15 § 26). Het is merkwaardig dat betrokkene stelt nooit ergens asiel te hebben aangevraagd terwijl haar advocaat stelt dat het echtpaar in 2006 in Italië asiel aanvraag. Deze verklaringen zijn dan ook dermate tegenstrijdig dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene in het gedrang komen. Bovendien kan Meester Landuyt niet het minste begin van bewijs van de door hem verklaarde terugkeer naar Afghanistan neerleggen hetgeen merkwaardig is. Het doorgeven van een e-mail-adres van een persoon die voor IOM zou werken kan bovendien niet als bewijs beschouwd worden van een terugkeer. Als betrokkene of haar advocaat verklaringen aflegt dat zij zou zijn teruggekeerd, hetgeen volgens betrokkene zelf niet het geval is aangezien ze nooit eerder ergens asiel aanvraag met uitzondering van haar asielaanvraag in België op 13.10.2010, en als deze terugkeer al door tussenkomst van organisatie X of Y zou zijn geregeld, dan is het bovendien aan betrokkene of haar advocaat om de bewijzen dat zij zou zijn teruggekeerd door tussenkomst van X of Y aan te brengen en niet aan de Belgische overheid. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het niet is omdat een "terugkeer geregeld is", dat men ook effectief is teruggekeerd. Éénieder kan immers een terugkeer "laten regelen" zonder effectief van deze "regeling" gebruik te maken. De tegenstrijdige verklaringen tussen betrokkene en haar advocaat ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van het geheel van de asielverklaringen van betrokkene. De verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene blijft op basis van de Tacit-agreement van 23.12.2010 dan ook toebehoren aan Italië.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat de smokkelaar haar naar hier bracht (DVZ, vraag 25).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene geen familieleden in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 23 & 24). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin-II-Verordening (is) ook niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat z(ij) geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 26). Er zijn derhalve geen concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig die er op zouden kunnen wijzen dat betrokkene niet in staat zou zijn om naar Italië te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 14, artikel 18§1 en artikel 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich met haar minderjarige zoon aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee verzoekschriften op ontvankelijke wijze hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen. Met het oog op een goede rechtsbedeling is het derhalve vereist om beide verzoekschriften samen te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun eerste verzoekschrift dat op 24 januari 2011 bij de Raad werd ingediend de schending aan van artikel 5 van de verordening 343/2003/EG, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Italië is niet de verantwoordelijke lidstaat voor de asielprocedure van verzoekers.

Wat verzoekster betreft werd de eerste asielaanvraag ingediend in België. België is de verantwoordelijke lidstaat.

Wat verzoeker betreft werd een eerste asielaanvraag ingediend in Italië in 2007, waarna hij de Dublin zone verliet gedurende meer dan drie maanden. Italië was in het verleden de verantwoordelijk lidstaat, maar is het nu niet meer. De nieuwe asielaanvraag is wel degelijk (B)elgië's verantwoordelijkheid.

Artikel 5 van de Dublin verordening stelt:

“De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”

Aangaande de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, kan het feit dat hij geholpen werd door het IOM gemakkelijk gecontroleerd worden. Hij heeft de naam en de email gegevens van de persoon die zich met zijn dossier heeft beziggehouden bij IOM voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker heeft ook een taskara neergelegd die hem in 2009 te Kandahar in Afghanistan werd afgeleverd.

Het is duidelijk dat verzoeker Italië heeft verlaten en teruggekeerd is naar Afghanistan om zijn echtgenote en zijn kind terug te zoeken.

De beslissing schendt artikel 5 van de Dublin verordening.

Men kan zich enkel tevreden stellen met een « tacit agreement” onder voorwaarde dat men zekerheid heeft dat de betrokken lidstaat de asielaanvraag in overweging zal nemen, zonder dewelke dergelijke beslissing artikel 33 van de Conventie van Genève schendt.

Het is zeker dat Italië de asielaanvraag van verzoeker niet zal o(nd)erzoeken aangezien een terugkeer met het IOM impliceert dat men niet opnieuw asiel zal kunnen aanvragen gedurende een termijn van verschillende jaren (termijn die varieert volgens de verschillende ak(k)oorden tussen IOM en de lidstaat). Men kan dus enkel vaststellen dat Italië de asielaanvraag niet zal onderzoeken.

Hij is echter teruggekeerd naar zijn land van herkomst en heeft er nieuwe problemen gekend. Artikel 33 van de Conventie van Genève houdt in dat zijn asielaanvraag en d(ie) van zijn vrouw onderzocht dienen te worden.

België diende zich bevoegd te verklaren.

(...)

Een administra(t)ieve beslissing dient in rechte en in feite gemotiveerd te worden. De motivering dient afdoende te zijn.

De bestreden beslissing werd niet afdoende gemotiveerd.

De be(st)reden beslissing gaat uitgebreid in op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en d(ie) van zijn advocaat, zonder uit te leggen welke conclusies ze trekt uit deze pseudo tegenstrijdigheden.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft toe dat ze be(sc)hikte over de volledige gegevens van het IOM en dat ze kon verifiëren of verzoeker effectief beroep had gedaan op de diensten van het IOM om terug te keren naar Afghanistan, indien ze daaraan zou twijfelen. In plaats van deze informatie te concluderen zoals eender welk voorzichtig persoon zou hebben gedaan, houdt de tegenpartij een lange schimprede over de advocaat, het IOM, dat ze X of Y noemt enz.

Ze zwijgt daarentegen over artikel 5 van de Dublin verordening en het feit dat Italië niet langer beschouwd kan worden als de verantwoordelijke lidstaat voor de asielaanvraag van verzoekers. Ze zwijgt eveneens over het risico dat Italië de asielaanvraag niet in overweging zou nemen enkel en alleen omdat verzoeker terug is gekeerd naar zijn land van herkomst met de hulp van het IOM.

Men kan niet volhouden, zoals de bestreden beslissing doet, dat Italië de veran(t)woordelijke lidstaat blijft op basis van de tacit agreement.

De bestreden beslissing is erg ui(t)voerig gemotiveerd, maar antwoordt op geen enkele wijze de rechtsvragen die zich in casu stellen."

3.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verzoekers menen dat wat verzoekster betreft, Italië niet als bevoegde lidstaat kan worden aangeduid. Met betrekking tot verzoeker, zou Italië evenmin de verantwoordelijke lidstaat kunnen zijn daar hij de Dublin zone heeft verlaten gedurende meer dan drie maanden. Verzoekers achten België de verantwoordelijke lidstaat. Hij voegt hierbij toe dat het feit dat hij geholpen werd door het IOM gemakkelijk gecontroleerd kan worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing geenszins betwist dat verzoekster voor de eerste keer asiel heeft aangevraagd in België. Doch, omwille van eenheid van gezin, werd op basis van artikel 14 van de Dublin II Verordening ook voor haar een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Italië werd, bij gebrek aan antwoord, op basis van artikel 18§7 van de Dublin II Verordening de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 14 van de Dublin II Verordening luidt als volgt:

"Indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

- a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden, is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden;*
- b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van het oudste lid van de groep, verantwoordelijk voor de behandeling van alle asielverzoeken."*

Met betrekking tot verzoeker heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de beslissing duidelijk uiteenzet dat er geen begin van bewijs voorgelegd werd met betrekking tot de door verzoeker verklaarde terugkeer van Italië naar Afghanistan. Bovendien heeft verzoeker zelf verklaard alle bewijzen

in Kandahar vernietigd te hebben. Waar verzoekers de verwerende partij verwijten dat zij het opgegeven e-mail adres van een persoon die voor IOM zou werken niet gecontroleerd heeft, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, het aan verzoeker toekomt om bewijs te leveren en niet aan verwerende partij. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het feit dat er een terugkeer geregeld zou zijn, geenszins betekend dat verzoeker effectief teruggekeerd is. Artikel 5 van de Dublin II Verordening vindt in casu geen toepassing en kan derhalve niet geschonden zijn.

Artikel 33 van de vluchtelingenconventie luidt als volgt: Verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement") "1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers in gebreke blijven om aan te tonen dat er enig risico bestaat dat zij in strijd met artikel 33 van de Vluchtelingenconventie op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze zullen worden teruggestuurd naar Italië zonder dat hun asielerzoek zou onderzocht zijn en zij daardoor het slachtoffer dreigen te worden van folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

(...)

De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van de Dublin II Verordening genomen en geeft zowel de feitelijk als juridische grondslagen weer op basis waarvan de beslissing genomen werd. De beslissing zet uiteen dat er geen begin van bewijs voorgelegd werd met betrekking tot de door verzoeker verklaarde terugkeer van Italië naar Afghanistan. Bovendien heeft verzoeker zelf verklaard alle bewijzen in Kandahar vernietigd te hebben. De beslissing maakt vervolgens melding van de tussenkomst van meester Landuyt Freddy en stelt vast op redelijke wijze dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaring van verzoeker en die van meester Landuyt. Waar verzoekers de verwerende partij verwijten dat ze het opgegeven e-mail adres van een persoon die voor IOM zou werken niet gecontroleerd heeft, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, het aan verzoeker toekomt om bewijs te leveren en niet aan verwerende partij. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het feit dat er een terugkeer geregeld zou zijn, geenszins betekend dat verzoeker effectief teruggekeerd is.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekers niet aannemelijk maken dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten."

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker toen hij op 20 oktober 2010 gehoord werd door verweerder verklaarde drie tot vier jaar geleden in Venetië bij zijn broer verbleven te hebben en een asielaanvraag te hebben ingediend. Hij stelde tevens dat hij het antwoord op zijn asielaanvraag niet afwachtte en een beroep deed op de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) om terug te keren naar Afghanistan. Hij lichtte toe dat hij na een verblijf van ongeveer vier maanden vanuit Rome, via Dubai naar Kabul reisde en 1500 euro zakgeld van de IOM ontving. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker ook een kopie van een taskara neerlegde die op 2 juni 2009 door de hoofddirectie bevolkingsregistratie van de provincie Kandahar werd afgegeven. De raadsman van verzoekers deelde daarnaast op 17 december 2010 aan verweerder mee dat mevrouw Sylvia Spinoso de terugkeer via de IOM regelde en dat zij kon gecontacteerd worden via e-mail (sspinoso@iom.int).

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden gesteld dat er in casu ernstige aanwijzingen waren dat verzoeker na een eerder verblijf in Italië terugkeerde naar Afghanistan en dat de waarachtigheid van verzoekers verklaringen door verweerder, indien deze dit vereist achtte, eenvoudig kon geverifieerd worden door navraag te doen bij de IOM. Verzoeker verschafte verweerder immers de contactgegevens van de persoon die zijn relaas kon bevestigen. De kennis van de juistheid van de verklaringen van verzoeker is van doorslaggevend belang, daar deze kennis vereist is om een correcte wijze het land te kunnen bepalen dat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van beide verzoekers en te kunnen oordelen of beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kunnen genomen worden. In dit verband dient erop gewezen te worden dat, overeenkomstig artikel 5 van de verordening 343/2003/EG, een lidstaat waar een vreemdeling initieel een asielaanvraag indiende niet langer verantwoordelijk is om deze aanvraag te behandelen en over te gaan tot de terugname van de asielzoeker indien deze asielzoeker het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten en dat verzoeker verweerder er uitdrukkelijk op wees dat hij na zijn vertrek uit Italië meer dan drie maanden in Afghanistan verbleef.

Verweerder liet evenwel na een eenvoudige en voor de hand liggende verificatie uit te voeren en beperkte zich tot het in twijfel trekken van verzoekers verklaringen, zodat dient besloten te worden dat hij de bestreden beslissingen niet zorgvuldig voorbereide en hierdoor twee beslissingen nam die niet gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding en waarbij artikel 5 van de verordening 343/2003/EG werd miskend. Verzoekers tonen met een attest van de IOM immers aan dat indien verweerder de nodige zorgvuldigheid aan de dag had gelegd bij het nemen van de bestreden beslissingen, hij een bevestiging had kunnen krijgen van het feit dat de IOM verzoeker bijstond bij zijn terugkeer naar Afghanistan op 6 februari 2008.

Verweerder kan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat het aan verzoeker toekwam om een bevestiging van zijn verklaringen op te vragen bij de IOM, daar verzoeker reeds een stuk aanbracht (de taskara) om zijn standpunt te onderbouwen.

Verweerder houdt derhalve ten onrechte voor dat hem geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden en dat *“verzoekers niet aannemelijk maken dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.”* Verweerder heeft door geen geloof te hechten aan de verklaringen van verzoeker, door geen bewijswaarde toe te kennen aan de neergelegde stukken en door na te laten de correctheid van verzoekers verklaringen en documenten te verifiëren verkeerdelijk geoordeeld dat het eurodacverslag in casu dienstig was om te bepalen dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers en dat hij deze autoriteiten derhalve om hun overname of terugname diende te verzoeken.

Het staat bijgevolg vast dat verweerder tekort kwam aan de zorgvuldigheidsplicht en dat artikel 5 van de verordening 343/2003/EG werd miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of de in het tweede verzoekschrift ontwikkelde middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 65 715 en 65 738 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK